

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystrické a soudců Petra Pospíšila a Jana Jiráka v právní věci

žalobce: **BONAGRO, a. s.**
sídlem Jiříkovická 340, 664 08 Blažovice
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Pařilem
sídlem Škárova 809/16, 612 00 Brno

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2022, č. j. 43535/2022-900000-314

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2022, č. j. 43535/2022-900000-314, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen zaplatit** žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, a to k rukám jeho advokáta Mgr. Petra Pařila do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil čtyři dodatečné platební výměry ze dne 25. 11. 2021 (č. j. 609338/2021-530000-32.6, č. j. 609342/2021-530000-32.6, č. j. 609355/2021-530000-32.6, a č. j. 609370/2021-530000-32.6), jimiž Celní úřad pro Jihomoravský kraj (dále též „celní úřad“ či „správce daně“) žalobci doměřil spotřební daň z minerálních olejů za zdaňovací období červenec, srpen, září a říjen 2018. Předmětem sporu

byly žalobcem, coby osobou užívající minerální oleje (tzv. motorovou naftu) pro zemědělskou prvovýrobu, uplatněné nároky na vrácení daně z minerálních olejů podle § 57 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném pro předmětná zdaňovací období. Orgány celní správy po provedené daňové kontrole dospěly k závěru, že část evidence, v níž žalobce zaznamenával údaje o spotřebovaném množství motorové nafty při zemědělské prvovýrobě, byla neprůkazná, tedy žalobce neprokázal, že příslušné množství motorové nafty použil (fakticky spotřeboval) při zemědělské prvovýrobě, a proto uplatněné nároky snížily o celkovou částku 539 077 Kč za neoprávněně uplatňovanou spotřebu 56 745 l motorové nafty (z celkem uplatněných 279 612 l motorové nafty).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě žalobce namítl nezákonnost postupu žalovaného, který v rozporu se zákonnými požadavky na hodnocení důkazů rozdělil důkazní prostředky do samostatných částí a prohlásil pouze u dané části neprůkaznost důkazního prostředku. Evidence skutečné spotřeby dle zákona o spotřebních daních je samostatným, nedělitelným důkazním prostředkem, což vyplývá také z jejího systematického zařazení jako přednostního prostředku k prokázání nároku na vrácení spotřební daně ve smyslu § 57 zákona o spotřebních daních. Smyslem evidence skutečné spotřeby je zachytit veškeré případy v konkrétním zdaňovacím období, ve kterém došlo ke spotřebě minerálních olejů. Tato evidence musí být hodnocena jako celistvý důkazní prostředek ve vztahu k hodnocení jejích vlastností, tj. věrohodnosti, průkaznosti, úplnosti aj. Správce daně rozdělil evidenci do částí dle jednotlivých strojů, avšak tento postup je možný jen pro účely zpřehlednění, nelze u nich dovozovat jiné závěry o vlastnostech důkazního prostředku.
3. Správce daně dovodil neprůkaznost částí evidence z toho, že se vlivem změny vstupní hodnoty (natankovaného množství nafty do konkrétního stroje) změnil přepočítávací koeficient pro konkrétní stroj, v důsledku čehož došlo ke změně všech hodnot spotřeby u konkrétních případů stroje. Ztrátu vypovídací hodnoty důkazního prostředku lze dovést pouze pro celý důkazní prostředek, avšak správce daně nezákonně vyřadil nezpochybněný okruh důkazů, které z evidence vyplývají, a tím neodůvodněně přenášel důkazní břemeno zpět na daňový subjekt ohledně skutečností, které nebyly zpochybněny (konkrétně ohledně toho, že byly skutečně spotřebovány minerální oleje danými stroji v evidenci při činnostech a na místech v ní uvedených). Správce daně fakticky zpochybnil pouze spotřebované množství nafty, nikoliv skutečnost, že ke spotřebě došlo. Žalobce měl proto nadále prokazovat výši skutečné spotřeby. Tak také učinil, neboť uznal zjištěný skutkový stav dle zjištění správce daně.
4. Žalobce prokázal úplný skutkový stav nezbytný pro zjištění přesné výše nároku na vrácení spotřební daně a bylo možné dovést skutečně natankované množství nafty do konkrétního stroje, celkový počet hodin a případy, kdy se tak stalo. Jedinou spornou položkou byla výše skutečně natankovaného množství minerálních olejů konkrétními stroji. Fakt, že došlo ke spotřebě minerálních olejů daným strojem nebyl zpochybněn. Správce daně tak měl prokázat všechny skutečnosti nezbytné pro stanovení přesné výše nároku na vrácení spotřební daně. Znal totiž případy, kdy byly spotřebovány minerální oleje k uvedeným činnostem a dobu, po kterou stroj pracoval. Cokoliv dalšího nebylo nutné prokazovat, neboť konkrétní údaje o skutečné spotřebě byly jen otázkou myšlenkové operace. To ostatně potvrzuje i fakt, že správce daně přepočítal správný koeficient. Místo aby z tohoto přepočítávacího koeficientu vycházel při stanovení výše nároku, zamítl celý nárok pro

konkrétní stroj. Žalobce nepožadoval umělé dotváření evidence skutečné spotřeby, ale toliko stanovení daně na základě prokázaných skutečností. Rozhodnutí orgánů celní správy odporuje základnímu cíli správy daní, jímž je správné zjištění a stanovení daně.

5. Na základě uvedeného žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí celního úřadu, zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Ve vyjádření k žalobě ze dne 22. 12. 2022 žalovaný v první řadě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K uplatněným žalobním bodům uvedl, že odvolání žalobce zamítl proto, že byly zjištěny rozdíly mezi množstvím pohonných hmot, ze kterého žalobce vycházel při uplatnění nároku na vrácení spotřební daně a množstvím pohonných hmot jím prokazatelně spotřebovaným v zemědělské prvovýrobě. Žalobce předložil evidenci spotřeby motorové nafty, ve které však u některých strojů byla prokázána nesprávnost údajů. U těchto strojů byla evidence o skutečné spotřebě nafty vyhodnocena jako neprůkazná a příslušné množství nafty bylo z nároku na vrácení vyjmutο. Část nároku, u kterého žalobce neprokázal, že mu právoplatně náleží, mu byla proto doměřena.
7. Neprůkaznost dílčích částí evidence byla shledána především z důvodu uvedení neúplných, či nepravdivých údajů, popř. chybějících údajů o místě spotřeby v evidenci skutečné spotřeby, či užití strojů na cizích pozemcích, tedy chyb, které měly vliv na nesprávné stanovení spotřeby ve všech položkách dané dílčí evidence. V této souvislosti žalovaný zdůraznil nepřijatelnost žalobcovy požadavku, aby to byly správní orgány, které budou dokládat a prokazovat nárok na vrácení spotřební daně ve správné výši. V takovém případě by pak zde nebyla motivace tyto evidence vést průkazně, řádně a včas, kdy (dovedeno *ad absurdum*) by daňový subjekt pouze čekal, zda správce daně, po uplatnění návrhu na vrácení spotřební daně podáním daňového tvrzení, pojme pochybnosti hned či až později, kdy zahájí daňovou kontrolu o konkludentně přiznaném nároku, v rámci které by pak sám celní úřad suploval povinnosti daňového subjektu a zpětně nahrazoval, dotvářel (rozsáhle dopočítával) či doplňoval evidence žalobce tak, aby odpovídaly faktické spotřebě za jednotlivá zdaňovací období. Tím by byl popřen zcela smysl zákonné úpravy, neboť to má být právě daňový subjekt, který je povinen prokázat oprávněnost uplatněného nároku na vrácení spotřební daně.
8. Co se týče evidence skutečné spotřeby motorové nafty, pak tato nebyla celním úřadem rozdělena do dílčích částí dle jednotlivých strojů svévolně, nýbrž z důvodu nutnosti zjistit skutečnou spotřebu minerálních olejů spotřebovaných při zemědělské prvovýrobě. Pokud žalobce chtěl uplatnit nárok na vrácení spotřební daně z minerálních olejů, byl povinen vést řádnou evidenci skutečné spotřeby.
9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci

10. Soud, v souladu s § 51 odst. 1 soudního řádu správního („s. ř. s.“), bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí celního úřadu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.
11. Jak vyplynulo ze správního spisu, žalobce v daňových přiznáních podaných za zdaňovací období měsíců července až října 2018 uplatnil nároky na vrácení spotřební daně z minerálních olejů dle § 57 zákona o spotřebních daních. Správce daně tyto nároky vyměřil,

posléze však zahájil daňovou kontrolu (viz protokol o zahájení daňové kontroly ze dne 17. 12. 2020, č. j. 464570-7/2020-530000-52), jejímž předmětem bylo prověření nároku na vrácení spotřební daně, prověření prokazatelnosti, správnosti a úplnosti dokladů, písemností a okolností rozhodných pro správné zjištění a stanovení nároku na vrácení daně z minerálních olejů osobám užívajících tyto oleje pro zemědělskou prvovýrobu dle § 57 zákona o spotřebních daních a vyhlášky č. 176/2017 Sb., o způsobu výpočtu nároku na vrácení spotřební daně z minerálních olejů spotřebovaných v zemědělské prvovýrobě a při provádění hospodaření v lese.

12. Žalobce v rámci daňové kontroly za účelem prokázání nároku na vrácení daně předložil správci daně účetní deník, přehled faktur, účtový rozvrh, evidenci spotřeby motorové nafty, evidenci hnojení, evidenci ochrany rostlin, stav osetých ploch, skladové karty motorové nafty, výdej motorové nafty z čerpacích stanic daňového subjektu a další dokumenty, které jsou obsahem správního spisu. Žalobcem vedená evidence o skutečné spotřebě motorové nafty ve smyslu vyhlášky č. 176/2017 Sb. je obsažena ve správním spisu v podobě elektronického souboru s názvem *Agrotechnické zásahy*. V této evidenci žalobce zaznamenával údaje o zaměstnanci, který danou práci provedl, datumu spotřeby motorové nafty, druhu práce, použitém stroji, identifikaci místa spotřeby, množství spotřebované a natankované nafty.
13. Správce daně však v průběhu daňové kontroly zjistil nepřesnosti ohledně záznamů natankované nafty. Žalobce na základě výzvy správce daně předložil evidenci výdeje motorové nafty z čerpacích stanic, přičemž z těchto evidencí byl zpracován přehled skutečného výdeje nafty z čerpacích stanic do jednotlivých strojů. Správce daně především zjistil, že u některých strojů žalobce deklaroval v evidenci větší spotřebu nafty než k níž reálně došlo. Jinak řečeno, u některých strojů bylo zjištěno, že do nich bylo natankováno méně, než kolik činila deklarovaná spotřeba uvedená v evidenci o skutečné spotřebě motorové nafty. Správce daně rovněž poukázal na dílčí nepřesnosti některých jednotlivých záznamů ohledně místa a druhu práce. Ve výsledku správce daně konstatoval, že žalobce neprokázal svá tvrzení týkající se spotřeby pohonných hmot v celkovém natankovaném množství u vybraných jednotlivých strojů, u nichž se neshodovala zaznamenaná výše spotřebované nafty se skutečným množstvím natankované nafty, či u kterých bylo zjištěno, že spotřeba nafty na zákonem stanovený druh práce nebyla prokázána. Žalovaný následně tento závěr potvrdil.
14. Soud se na základě žalobních námitek zabýval otázkou, zda žalobce prokázal nárok na vrácení daně podle § 57 o spotřebních daních v rozsahu, který mu správce daně nepřiznal z důvodu konstatování neprůkaznosti dílčí části evidence o spotřebě nafty. Při posouzení této otázky soud vycházel z uvedeného ustanovení, které umožňuje vrácení daně z tzv. zelené nafty osobám, které naftu nakoupily za cenu obsahující daň a použili ji pro zemědělskou prvovýrobu. Osoba nárokuje si tento benefit musí předložit doklady uvedené v § 57 odst. 6 zákona o spotřebních daních a prokázat jimi (či jinými důkazními prostředky), že v tvrzeném množství byla motorová nafta daňovým subjektem skutečně spotřebována v souvislosti se zemědělskou prvovýrobou. Smyslem tohoto benefitu je zvýhodnění subjektů, kteří použili naftu na zákonem stanovený účel, přičemž skutečnost, že tak učinili, je třeba náležitě prokázat. Nejvyšší správní soud („NSS“) k tomu v rozsudku ze dne 4. 6. 2015, č. j. 7 Afs 99/2015-27, uvedl, že *„vrácení spotřební daně z tzv. zelené nafty je ze zákona o spotřebních daních postaveno na principu jejího prokazatelného nabytí daňovým subjektem (zemědělcem) a jejího prokazatelného použití tímto subjektem na zákonem sledovaný účel, tj.*

v zemědělské prvovýrobě.“ Obdobně NSS v rozsudku ze dne 24. 11. 2009, č. j. 2 Afs 96/2009-65 (věc *AGRO ZIPAL*), konstatoval, že „z citovaného ustanovení § 57 odst. 1 zákona o spotřební dani plyne povinnost prokázat skutečné použití pohonných hmot pro zákonem sledované účely.“ Z výše řečeného lze jednoznačně dospět k závěru, že daňový subjekt uplatňující nárok na vrácení spotřební daně je povinen prokázat nejen nákup minerálních olejů, ale i jejich čerpání a skutečné využití pro konkrétní činnosti a jejich rozsah, tedy jejich skutečnou spotřebu v zemědělské výrobě za dané zdaňovací období. Za tímto účelem je v zájmu daňového subjektu, aby řádně vedl evidenci, která prokazuje, že daňový subjekt spotřeboval určité množství olejů při zemědělské prvovýrobě. Způsob a rozsah prokázání požadovaných skutečností je jednoznačně dán ustanovením § 2 odst. 1 vyhlášky č. 176/2017 Sb. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 3. 3. 2023, č. j. 5 Afs 182/2021-25 (věc *1. písecká lesní a dřevařská*), dle kterého „nutnou podmínkou pro úspěšné uplatnění nároku na vrácení spotřební daně z minerálních olejů použitých pro hospodaření v lese ve smyslu § 57 zákona o spotřebních daních je prokázání skutečné spotřeby minerálního oleje na zákonem aprobované práce. Nelze rozporovat pravidlo, že je to daňový subjekt, kdo vybírá a předkládá důkazy v daňovém řízení a při absenci evidence skutečné spotřeby je oprávněn svá tvrzení doložit i jiným způsobem. Takovýto jiný způsob však musí být způsobilý tvrzení doložit s dostatečnou přesností.“ Platí také, že evidence spotřeby, přestože splňuje veškeré zákonem stanovené formální požadavky automaticky nepotvrzuje pravdivost údajů v evidenci zaznamenaných, neboť tyto údaje musí vycházet ze založených podkladů.

15. NSS dále v bodech [15], [16] rozsudku ze dne 12. 10. 2022, č. j. 7 Afs 315/2020-28 (věc *AGRO Liboměřice*) shledal, že „množství skutečně spotřebovaného minerálního oleje při zemědělské prvovýrobě podle § 57 ZSpD [...] lze prokázat rovněž kvalifikovaným výpočtem, je-li proveden na základě objektivních a prokazatelných vstupních údajů. [...] Absence exaktní úpravy totiž sice připouští více způsobů, kterými mohou daňové subjekty postupovat. Tím však není dotčena možnost, že jimi zvolený způsob bude shledán nedostatečným. [16] Pokud tedy budou daňové subjekty prokazovat spotřebu minerálních olejů kvalifikovaným výpočtem, budou se muset příslušné správní orgány zaměřit na to, jaký výpočet byl použit (tedy zda vůbec může být jeho prostřednictvím dosaženo přiměřeně přesného vypočtení spotřeby minerálních olejů při zemědělské prvovýrobě), a zároveň budou muset posoudit, zda byly vzaty v potaz relevantní objektivní okolnosti, případně zda tyto byly řádně prokázány a promítnuty do daného výpočtu. Jinými slovy správní orgány budou posuzovat, zda daňový subjekt při svém výpočtu vzal v potaz (a případně prokázal) relevantní okolnosti, které mohou mít vliv na spotřebu minerálních olejů při zemědělské prvovýrobě. Tyto se budou zpravidla v každém jednotlivém případě lišit.“
16. V nyní projednávané věci tomu tak obecně bylo, na konci procesu stanovení daně však správce daně k relevantním okolnostem přistoupil poněkud zkratkovitě. Z žalobcovy evidence plynou údaje o datu provedení práce, druhu, pracovníkovi, který práci prováděl, stroji a spotřebované naftě (viz zejména dokument *Agrotechnické zásady* vztahující se k jednotlivým zdaňovacím obdobím). Avšak dle zjištění správce daně bylo do strojů v některých případech natankováno méně nafty než byla uváděná spotřeba v evidenci o spotřebované naftě. V těchto situacích správce daně neuznal veškerý objem spotřeby, který byl do daného stroje natankován, neboť naznal, že nesprávně stanoveným koeficientem, který vycházel rovněž z nepodloženého tankování, je zaznamenaná spotřeba chybná v celém rozsahu natankovaného množství do konkrétního stroje. Takové finální hodnocení důkazního prostředku ze strany orgánů celní správy však bylo předčasné a tudíž nesprávné.

17. Na tomto místě je nutno uvést, že správce daně se věci nesporně zabýval velmi poctivě. Stejně tak ovšem nelze konstatovat, že by žalobce příslušné evidence vůbec nevedl, popř. je vedl zjevně vadně, či je nevedl průběžně. Vedl je však s chybami. Právní úprava systému nároku na vrácení spotřební daně z tzv. zelené nafty je, stejně jako související judikatura NSS, poměrně striktní, je nepochybnou povinností daňového subjektu uplatněný nárok na daňový benefit prokázat. To však neznamená, že jakákoli chyba v předložených podkladech vede k automatické ztrátě nároku na vrácení daně. Každý případ je skutkově jiný. Existují-li v evidencích chyby, může právě daňová kontrola být efektivním nástrojem k jejich odstranění. Nelze zapomínat na to, že daňový subjekt má při splnění zákonných podmínek na vrácení daně nárok. Vedle toho pak je nutno mít na paměti základní zásadu, že správa daně je postup, jehož cílem je *správné* zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady (§ 1 odst. 2 daňového řádu).
18. Správní soudy řešily celou řadu obdobných případů týkajících se nároku na vrácení daně dle § 57 odst. 1 zákona o spotřebních daních a zejména jeho prokazování. Z judikatury (a to i z judikatury týkající se jiných daňových povinností) je přitom patrný rozdíl mezi případy, kdy daňový subjekt průběžně nevede příslušné evidence, či tyto evidence vede nejasným a nepřehledným způsobem, a v rámci daňové kontroly či dokonce soudního přezkumu se následně snaží svá pochybení neúspěšně „dohnat“ [srov. např. rozsudky NSS ze dne 18. 1. 2024, č. j. 8 Afs 144/2022-39 (věc TEXAL), a ze dne 5. 1. 2024, č. j. 3 Afs 268/2021-35 (věc *Zemědělská a. s. Lučice*)], a mezi případy, kdy sice příslušná evidence obsahuje chyby, to však chyby odstranitelné. Soud má za to, že v nyní projednávané věci se ve většině zjištění jedná o druhý z uvedených případů.
19. Správce daně zjistil a podrobně popsal konkrétní případy, kdy bylo zaznamenáno více spotřeby nafty konkrétního stroje, než do něj bylo skutečně natankováno. V řadě případů ovšem byl současně schopen stanovit nový přepočítací koeficient. Na tomto místě přitom poněkud nepochopitelně ustal a nepřipustně paušalizujícím způsobem uzavřel, že nárok ohledně příslušného stroje nebyl prokázán jako celek. Tu je nutno zdůraznit, že pokud nevyvstaly důvodné pochybnosti o spotřebě nafty na zákonem stanovený účel zaznamenaný v evidenci a zároveň bylo skutečně natankované množství zjištěno, lze žalobci přiznat správcem daně zjištěné menší množství nafty, které skutečně natankoval a spotřeboval na daný účel. Nelze pominout, že žalobce se správcem daně řádně spolupracoval (viz např. protokoly o ústních jednáních ze dne 30. 6. 2021 a 4. 8. 2021), vytknuté chyby či nepřesnosti uznával a snažil se o jejich vysvětlení či upřesnění tam, kde to okolnosti umožňovaly. Ne všechny správcem daně vytknuté vady tedy byly odstranitelnými vadami v prokazování nároků na vrácení daně. To však žalobce ani netvrdí. Podanou žalobou brojil toliko proti nemístné paušalizaci při neuznání podložených nároků.
20. Z evidence žalobce správce daně správně v celé řadě případů dovodil, který záznam je nepodloženým tankováním (tzn. tankováním, které se dle zjištění správce daně neuskutečnilo), neboť měl o skutečném natankovaném množství přehled. Konkrétně například ve zprávě o daňové kontrole ke stroji č. 931 za zdaňovací období červenec 2018 (str. 11 zprávy o daňové kontrole) správce daně podrobně popsal svá zjištění a shledané chyby v evidenci, přičemž shledal, že „rozpočítávací koeficient vychází z chybně uvedené spotřeby MN a činí dle uváděné metody (spotřeba/hodin práce) 10,53 litru/hod. Správný koeficient odpovídající skutečně natankovanému množství (1580,24 litru) by byl 9,87 litru/hod.“ Soud se ztotožnil s tvrzením žalobce, že v tomto (a všech ostatních obdobných případech) lze spolehlivě zjistit, kolik bylo natankováno skutečně a vypočítat správný koeficient. V této

souvislosti je třeba zdůraznit, že tento dopočet či přepočet uplatněného nároku na základě prokázaných údajů není zjišťováním či prokazováním potřebných údajů „za žalobce“. V nyní projednávané věci se o tuto situaci nejedná. Takový postup správců daně v daňových kontrolách je v odpovídajících případech zcela běžný.

21. Nutno opakovaně zdůraznit, že je povinností daňového subjektu, aby prokazoval všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván (§ 92 odst. 3 daňového řádu). Povinností žalobce byla vést řádně evidenci, která může prokázat jeho tvrzení a tedy nárok na daný benefit ze strany státu (viz rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004-125). Obdobně NSS v rozsudku ze dne 31. 3. 2009, č. j. 8 Afs 103/2007-58, uvedl, že za správnost předložených podkladů odpovídá poplatník, tedy osoba nárokující si vrácení daně. Na druhou stranu má správce daně povinnost dbát, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji. Správce daně nemůže ignorovat skutečnosti vyplývající z daňové kontroly. Není tedy pravdou, že k provedení jakýchkoliv zpětných úprav výsledků plynoucích z prokázané evidence spotřeby minerálních olejů předložené žalobcem tak, aby odpovídala faktické spotřebě minerálních olejů, není správce daně povinen. Pokud správce daně měl potřebné údaje k vypočtení správné výše daně k dispozici, měl tak v rámci daňové kontroly učinit.

V. Závěr a náklady řízení

22. Z výše uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud současně nedospěl k závěru o nezbytnosti zrušit i rozhodnutí celního orgánu, neboť z nich plynoucí nezákonné závěry může v dalším řízení napravit i žalovaný.
23. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
24. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, neboť jím napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměnu jeho zástupce a náhradu hotových výdajů soud stanovil podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) a dva režijní paušály, a to ve výši 2 x 3 100 Kč a 2 x 300 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu], tedy celkem 6 800 Kč. Protože právnická osoba zřízená podle zvláštních právních předpisů upravujících výkon advokacie, jejímž společníkem je žalobcův advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 1 428 Kč, odpovídající dani, kterou je zmíněná právnická osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy soud žalobci vůči žalovanému přiznal náhradu nákladů ve výši 11 228 Kč. K jejímu zaplacení určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. března 2024

Zuzana Bystřická
předsedkyně senátu

v. z. Petr Pospíšil v. r.
člen senátu
(§ 54 odst. 2 věta druhá s. ř. s.)